

душка; извиха след нея разляното дунавско хоро, па доде ред до „В Елена, в Елена на хорището“. Гайдата свири отпява, момите в един глас ѝ отпяват:

До всяка мома и ерген
До наща Цвята двамина.

И кога пжрви петли пропяха и уж за спане да се прибират, Гайдаря ржченици засвири — и сякаш огжн в гжрдите на млади раздуха.

Емнаха се двама по двама: срещу момиче и момжк, срещу Рада от Илаковржт—двамина.

Гайдаря свири та се прехласва, младите играят та се забравят. Всеки момжк с изгората си мегдан дели: два огжня един от друг запалени; две вихрушки една до друга в небеса избили. Един огжн извива пламаци кжм други, едната вихрушка кжрши снага до друга. И гарят да се доближат, примират да се докоснат . . . Облаци пред буря както се пресрещат и светкавици преплитат — тжй и младите се гледаха и погледите вжв томление чезняха.

На хорото не бе Добриян.

— Аз искам сжс тебе татко да дойда, — се моляше Добриян . . . Вода с ослето ще нося . . . Защо на чужди хора ще се надяваш.

Много молби направи Добриян на баща си; много изгоди му представи, ала Горан Горнака бе казал дума един пжт — и на думата си остана.

Добриян требваше в село да остане, на майка помощ да бжде.

И с оборена глава Добриян излезе на хорището. Той Рада от Илаковржт диреше, мжка с нея да раздели.

В сянката до плета от далеч по снагата я позна.

— Не ме пуца! — Отвжрна Добриян и облегна сломен о плета глава.

— И аз нема да отивам тази година на руманя. Ще се вжрна. Без тебе . . .

— Не, Радо, — добил сила Добриян, изправи глава . . . Аз скроих . . . Ше идем и двама,

— Как!